

Öll hava heimarætt

Vit kunnu ikki gera við at vit ikki eru sum øll onnur

-men hóast tað eru vit fødd til at liva í hesum samfelagnum og helst á jøvnum føti við onnur, sigur Martin Drangá, sum fegnast um, at tey menningartarnaði sjálvi áttu ein so stóran leiklut í ráðstevnuni

Martin Drangá er 41 ára gamal og býr í Havn. Martin er menningartarnaður og hevur, av hesi orsök, roynt eitt sindur av hvørjum.

Martin er skopuningur og komin til skúlaaldurs fór hann í Skopunnar Skúla saman við javnaldrum sínum í bygdini. Men í fjórða flokki bar ikki til longur at fylgja við.

-Tá vit skuldu til upp-tøkuroyndina til fimta flokk kundi eg ikki fylgja við longur. Eg var so

mikið evnaveikur og nakað nervaveikur eisini. Lærarin hevði ikki stundir at taka sær av teimum, sum vóru eitt sindur sein í tí. Eg dumpaði. Men ístaðin fyri at byrja umaftur í fjórða varð avgjørt, at eg skuldi til Danmarkar. Á Rødbygaard, søgdu tey, og tað dámdi mær einki. Eg skuldi skiljast frá mínum skúlafeløgum og fara til fremmant land har tey talaðu eitt mál, sum eg ikki skilti eitt orð av, greiðir Martin frá.

Men upphaldið á Rødbygaard var ikki drúgv. Bert fimm mánaðir. Síðani fór Martin á kostskúla og arbeiddi hjá einum gartnara eftir skúlatíð. Hetta dámdi honum væl og var har til hann 19 ára gamal flutti til Norður Jylland. Har skuldi Martin eisini arbeiða hjá gartnara og ganga nakrar tímar um dagin í skúla.

Eitt ár var Martin í Jyllandi, og flutti síðani á ein skúla í Maribo. Á hesum skúla skuldi hann

Martin arbeiðir ein part á degnum á prentsmiðjuni á Sosialinum. Her hjálpir hann til at gera prentpláturnar klárar

læra at venja seg til eina meira sjálvstøðuga tilveru.

-Eg var á skúlanum í fjóra ár og flutti síðani av skúlanum og fekk eitt kamar í býnum. Arbeiði fekk eg á vardum verkstaði, og her dámdi mær hampuliga væl. Vit gjørdum ymiskt fyrifallandi arbeiði. Tað eg serliga minnst er, at vit komu í jólastemning á hvørjum sumri, so løgð tað ljóðar. Tá skuldu vit pakka gummibomm niður í jólakalendarar, so vit hildu jól tvær ferðir um árið.

Gott at koma heimaftur

-Tá tað í 1980 stóð mær í boði at koma heimaftur var eg sera fegin, men ivaðist kortini í, um eg fór at trívast, hóast eg hevði vitja heima hvørt summar og hvørji jól. Nú hevði eg verið í Danmark í 19 ár og var komin at kenna nógv fólk. Men at royna tað vildi eg.

-Eg fekk royndartíð í hálvt ár at koma heim. Treivst eg ikki, kundi eg fara avstað aftur.

-Eg treivst illa fyrstu tíðina, men seinri gekst betri. Nú havi eg egna íbúð, arbeiði partvist á varda verkstaðnum, og partvist á prentsmiðjuni á Sosialinum, greiðir Martin frá.

Keðir seg ikki

Martin keðir seg heldur ikki í frítíðini. Hann gekk á Kvøldskúla nakrar vetrar, og tað dámdi honum væl. Honum dámar eisini væl at sita heima í síni egna íbúð og hyggja í sjónvarp. Martin hevur eisini nógv brævavinir í Danmark.

Eitt lív sum onnur

Martin hevur tikið aktiv-an lut í NFPU-stevnuni. Hann var høvuðsleikarin í sangleikinum "Húgvutáttur".

-Hetta var spennandi. Eg var eitt sindur spentur undan fyrstu framförsuni, tí hetta hevði eg ikki roynt áður, men eg haldi sjálvur, at tað gekk bara væl. Tað er stuttligt at gera okkurt, sum fólk fegnast um, heldur Martin fyri, og leggur aftrat, at tað er gott, at tey evnaveiku sjálvi finga møguleika at vera so nógv við á ráðstevnuni.

-Vit, sum eru evnaveik, ella hava eithvørt annað brek, eru fødd til at liva í hesum samfelagnum. Okkum dámar ikki at verða skúgvad til viks. Vit kunnu ikki gera við tað, at vit ikki eru sum øll hini...

Sangleikurin Húgvutáttur varð væl fagnaður, og ikki minst høvuðsleikarin: Martin Drangá